

5. Katecheze o mezigeneračním předávání víry

Věrnost je důležitá pro budoucnost

Struktura Katecheze

1. Úvod

2. Eleazarův příběh

- Stařec (90 let) za pronásledování Antiocha Epifana
- Nucen jíst zakázaný pokrm
- Odmítá předstírat, že jí zakázané maso
- Chce zůstat věrný Hospodinu
- Nechce strhnout mladé ke špatnému jednání
- Prostor na otázky

3. Eleazarova odpověď

- Zneuctění víry ve stáří za hrstku dalších dní
- Odkaz pro mladou generaci a budoucí pokolení
- Využití času, který nám je dán
- Prostor na otázky

4. Předávání víry mladým generacím

- Děti a mladí se učí nápodobou
- Pravdivost a věrnost starší generace
- Umění naslouchání a mluvení
- Věrnost, moudrost, pokora, čas a láska
- Důsledky předstírání víry
- Prostor na otázky

5. Lidé a jejich výčitky vůči Bohu

- Zlo, války a utrpení
- Argument proti víře v laskavého Boha
- Svoboda a láska z donucení
- Prostor na otázky

6. Jobův příběh

- Nejzámožnější muž ze všech synů Východu
- Setkání s Bohem skrze zkoušky a tajemství
- Odmítnutí Boha jako "Pronásledovatele"
- Citace: "Můj obhájce žije"
- Prostor na otázky

7. Příběh

8. Diskuze a sdílení

- Diskuze o osobních zkušenostech a víře

1. Úvod

Eleazar je další velmi důležitou starozákonní postavou, protože je nám příkladem velké věrnosti. Nejde tu o to, abychom v dnešní době nejedli maso, které bylo pro Eleazara v té době z náboženských důvodů zakázané, ale o to, abychom se poučili, že z hodnot, které považujeme za životně důležité, nesmíme ani ve stáří ve svém životě polevit, protože bychom se pro nové generace stali nevěrohodnými.

2. Eleazarův příběh

Eleazar byl stařec (90 let), kterého za pronásledování Antiocha Epifana nutili, aby jedl zakázaný pokrm. Když přišla řada na Eleazara, královští dozorcí ho přemlouvali, aby pouze předstíral, že jí zakázané maso, a tím by si mohl zachránit život.

Zdá se, že si dozorcí Eleazara oblíbili, protože mu nabídli lest, díky které by si mohl zachránit život. Nebo to bylo tím, že věděli, že vzít život člověku kvůli jeho náboženskému přesvědčení není správné, a bylo jim starce líto.

Eleazar to rázně odmítl, chce zůstat věrný Hospodinu a nestrhnout mladé ke špatnému jednání.

Prostor na otázky:

- 1. Jaké hodnoty jsou pro můj život nejdůležitější? Dokázal/a bych jim dát pořadí od nejdůležitější až po ty méně důležité?*
- 2. Myslím si, že mé pořadí hodnot je stejné nebo zásadně jiné než u mladé generace?*
- 3. Dokážu být svým hodnotám věrný/á jako Eleazar?*

3. Eleazarova odpověď

Eleazarova rázná odpověď se odvolává na důvod, který nás musí zaujmout a jehož ústředním jádrem je toto: Zneuctění víry ve stáří za hrstku dalších dní nelze porovnávat s odkazem, který je třeba zanechat mladé generaci a všem budoucím pokolením.

Eleazar věděl, že pokud zůstane věrný Hospodinu, jeho čas bude velmi krátký. Měl možnost si tento čas prodloužit, ale neudělal to, protože nechtěl zradit Hospodina, mladou generaci ani sám sebe.

My, na rozdíl od Eleazara, nikdo nevíme, kolik času máme vyměřeno. Nevíme, kolik možností ještě dostaneme, abychom mohli komunikovat s mladou generací. Byla by velká škoda, kdybychom promarnili ten správný

čas na vzájemné naslouchání, na komunikaci o životě a také na tzv. „bytí“ spolu, které může být i beze slov, ale s velkým porozuměním.

Prostor na otázky:

1. *Vyžívám dostatečně čas, který mohu prožít s mladou generací?*
2. *Umím naslouchat, promluvit s moudrostí v pravý čas nebo jen tak „být“ s mladými?*
3. *Jsem věrný pravdě a lásce i v maličkostech?*
4. *Mám nějakou konkrétní zkušenost, o kterou bych se mohl/a rozdělit?*

4. Předávání víry mladým generacím

Děti i mladí se učí od starší generace především nápodobou. To vyžaduje od starší generace pravdivost a věrnost, jakou měl Eleazar. Při předávání víry mladým generacím se většinou nemusí obětovat život, jako v případě Eleazara, ale to neznamená, že je to lehká cesta. Umění naslouchání a mluvení v ten správný čas a tou správnou formou vyžaduje věrnost, moudrost, pokoru, čas a především lásku. Kdyby Eleazar pouze předstíral svou víru a ve skutečnosti by ji zrazoval, odsoudil by mladou generaci k přesvědčení, že veškerá jeho víra byla jen klamem a vnějším převlekem, který je možno odložit za domněnky, že si může víru uchovat ve svém nitru. Z toho vyplývá, že mladá generace potřebuje vidět především život – život z víry. To znamená prožité zkušenosti se životem v Bohu, které jsou nezpochybnitelné.

Prostor na otázky:

1. *Vidím v mladé generaci něco, co jsem jim předal/a?*
2. *Je pro mě těžké mluvit o své víře?*
3. *Je pro mě lehčí mluvit o svém životě?*
4. *Dokážu si na takovou komunikaci s mladou generací udělat čas?*

5. Lidé a jejich výčitky vůči Bohu

Mnoho lidí vyčítá Bohu, že na světě je zlo, války a utrpení, které se nevyhýbají ani nevinným. Jejich častý argument proti víře v laskavého a milujícího Boha je, že kdyby Bůh byl, nedopustil by zlo, které kolem sebe vidí.

Člověk je svobodný a záleží pouze na něm, zda se ve svém životě a chování přikloní k dobru nebo ke zlu. Bůh není autorem zla, ale autorem dobra.

Kdybychom neměli svobodu, ale jednali podle předem daného scénáře, podobali bychom se spíše zvířatům, které jednají pouze pudově.

Musíme si přiznat, že vzdát se svobody a milovat Boha a druhé z donucení by ve skutečnosti znamenalo peklo na zemi. Láska z povinnosti nebo ze strachu není láskou.

Prostor na otázky:

- 1. Setkal/a jsem se v životě s někým, kdo za zlo, nespokojenost a životní prohry viní Boha?*
- 2. Umím ocenit lidskou svobodu a mluvit o ní tak, aby se svoboda neoddělila od zodpovědnosti?*
- 3. Neztratil/a jsem naději, že mohu svým životem dávat naději druhým?*

6. Jobův příběh

Starozákonní Job se také ptá po Bohu. Job byl nejzámožnějším mužem ze všech synů Východu (J1,3), který nás učí setkání s Bohem nejen pohodlnou „ekonomickou“ a „rozumnou“ cestou odplaty (kdy je člověk odměněn za spravedlivé jednání), ale i skandální cestou zkoušky, tajemství, mlčení, kdy je spravedlnost ponížena, pošlapána a zraněna bolestí a zlem.

Job skvěle obstál, protože odmítl přijmout Boha jako „Pronásledovatele“. Obrat, který Job udělá v této situaci, je krásně vyjádřen slovy: „Můj obhájce žije“.

Bůh se nevyhýbá útěše; avšak stejně jako Jobovi dopřává vzdor, tak zároveň temné zkoušky umožňují, abychom Boha poznali lépe než dříve. A stejně jako Job můžeme vyslovit: „Znal jsem tě jenom z doslechu, ale nyní jsem tě spatřil, protože jsem se s tebou setkal.“

Protest lidí proti Bohu, který je podle nich zodpovědný za zlo na zemi, je svým způsobem druh modlitby. Bůh tuto „modlitbu“ – tento protest – slyší a rozumí ji. Vůči Bohu je to nespravedlivé, ale Bůh ve své lásce umí nejen odpouštět, ale i pochopit jejich zoufalství. Vždyť Ježíš prožil na kříži také opuštěnost, když volal: „Bože můj, Bože můj, proč si mě opustil?“ (Mk 15,34)

Staří lidé, kteří si najdou cestu ke svědectví, jež dokáže přeměnit roztrpčení ze ztráty houževnatosti, z nepřízně nebo z utrpení, v očekávání Božího příslibu a v naději, jsou nenahraditelným přínosem pro mladou generaci i celou společnost.

Prostor na otázky:

1. *Byl/a jsem někdy v životě v situaci, kdy mi chyběla naděje?*
2. *Dokážu vydávat svědectví o Boží lásce i tehdy, když mě něco trápí nebo bolí?*

7. Příběh a obrázek

Nic než pravdu!

David Casstevens z Dalass Morning News vypráví tuto historku o Franku Szymanském, který byl ve čtyřicátých letech centrem týmu Notre Dame a jednou byl povolán k soudu v South Bend jako svědek při jakémsi občanském sporu.

„Jste v tomto roce členem fotbalového týmu Notre Dame?“ zeptal se soudce.

„Ano, vaše ctihodnosti.“

„Na jakém místě v poli?“

„Jsem centr, vaše ctihodnosti.“

„Jaký jste jako centr?“

Szymanski se na židli ošil, ale pevně prohlásil: „Pane, jsem nejlepší centr, jakého kdy Notre Dame měl.“

Trenér Frank Leahy, který také byl přítomen v soudní síni, se na něj překvapeně podíval. Szymanski byl vždy skromný a nikdy se nevychloubal. A tak se ho po skončení přelíčení zeptal, jak je možné, že něco takového řekl. Szymanski zrudl.

„Musel jsem, byl jsem přece pod přísahou.“

Z knihy Slepí polévka pro duši.

8. Diskuze a sdílení

Autor textu: Mgr. Martina Fürstová

Autor obrázku: Barbora Fürstová